

ת"פ 31389/03/19 - מדינת ישראל, באמצעות אגף המכס ומע"מ, נגד אברהים אטרש, מאגד עפאנה, רולריז בע"מ

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 31389-03-19 מדינת ישראל נ' אטרש ואח'

לפני כב' השופט אילן סלע
מדינת ישראל
באמצעות אגף המכס ומע"מ,
ע"י עו"ד ענבר עפרת וינשטיין
נגד

המאשימה

הנאשמים

אברהים אטרש
ע"י ב"כ עו"ד רמי עותמאן
מאגד עפאנה
ע"י ב"כ עו"ד מוחמד חלאילה
רולריז בע"מ

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשמים

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של ניכוי מס תשומת בלי שיש לגביו מסמך כאמור בסעיף 38 לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: "החוק"), במטרה להתחמק מתשלום מס בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 117(ב)(5) לחוק, יחד עם סעיף 117(ב)(3) לחוק. הנסיבות המחמירות הן בשל כך שהנאשמים במעשיהם הביאו להשתמטות מתשלום מס בסכום העולה על כפל הקנס שבסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. לנאשמים 1 ו-2 גם יוחסה עבירה של שימוש במרמה או תחבולה, במטרה להתחמק מתשלום מס, עבירה לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק.

2. לפי המתואר בכתב האישום, נאשמת 3 (להלן: "החברה") נרשמה כעוסק מורשה לפי החוק בתחום קבלנות הבניין, בחודש אוקטובר 2012. נטען, כי נאשם 1 שימש כמנהלה הרשום של החברה, כבעל מניות בה וכמנהלה הפעיל בתקופה הרלוונטית לאישום. כן נטען, כי נאשם 2 אמנם אינו רשום כנושא משרה בחברה, אך בפועל שימש כמנהל פעילה בה, והפעיל את נאשם 1 לצורך ביצוע העבירות המפורטות בכתב האישום.

3. נטען, כי נאשם 2 יצר קשר עם חברי כנופיה שהפיצה חשבוניות מס פיקטיביות, והשיג מהם חשבוניות פיקטיביות על שם חברות שונות. בשנים 2012-2014, במטרה להקטין את הכנסותיה החייבות במע"מ של החברה, כללו הנאשמים בדיווחים למע"מ כמס תשומות את סכום המע"מ הנקוב ב-94 חשבוניות על שם החברות "מאסטר קט בע"מ", "מרואן בניה ופיתוח בע"מ", "די. אנד. טי. טראסט קומפאני בע"מ", "כלנית הסעות בע"מ", "רדמקס ניהול

עמוד 1

נכסים והשקעות בע"מ", "ח.ב. הכל לבנין 90 בע"מ", "ש.י.ב. שיווק חומרי בנין בע"מ" ו"מימד גלילות אספקת חומרי בנין בע"מ" (להלן: "החברות"), בסך כולל של 2,514,808 ₪ (להלן: "החשבוניות"). זאת, כשבפועל לא נעשתה עסקה כלשהי בין החברות ששמותיהן הופיעו על גבי החשבוניות, לבין החברה.

הנאשמים כפרו במיוחס להם.

4. נאשם 1 אישר כי הוא פתח את החברה וכי הוא היה מנהלה. הוא אישר כי נאשם 2, על אף שלא נרשם כנושא משרה בחברה, פעל כמנהל ואף הפעיל אותו בחברה, אך מבלי שהייתה לו ידיעה לפשר הפעולות שביצע נאשם 2 בחברה. לדבריו, הוא לא ידע בזמן אמת כי נאשם 2 יצר קשר עם חברי כנופיה שהפיצה חשבוניות מס פיקטיביות, והשיג מהם חשבוניות פיקטיביות על שם חברות שונות, והדבר נודע לו רק במהלך החקירה.

5. באשר לניכוי מס התשומות הנקוב בחשבוניות, נאשם 1 לא הכחיש כי זה הסכום שנוכה, אך לדבריו מדובר בניכוי שנעשה כדין. הוא הכחיש את הטענה כי לא נעשתה עסקה בין החברות ששמותיהן הופיעו על גבי החשבוניות לבין החברה.

6. נאשם 2 כפר בכך שהוא ניהל את החברה בפועל. לדבריו, הוא עבד כשכיר בחברה, כשמנהל החברה ובעליה היה נאשם 1. הוא כפר בטענה כי הוא יצר קשר עם חברי כנופיה שהפיצה חשבוניות מס פיקטיביות, והשיג מהם חשבוניות פיקטיביות על שם חברות שונות. הוא טען, כי אין לו כל ידיעה אודות ניכוי מס התשומות והעסקות שעשתה, או לא עשתה, החברה עם החברות ששמותיהן הופיעו על גבי החשבוניות, שכן הוא לא נטל חלק בניהול החברה.

המסכת הראייתית

7. המאשימה הצטיידה עם עדויותיהם של גב' חנה שושן ומר דוד שושן שניהלו את חשבונות החברה במשרדם, בעדות חוקר מכס ומע"מ, מר יוסף סולומונוב שניהל את החקירה בעניינם של הנאשמים, בעדותו של מר עידן זמיר שהקים את החברה ומכר אותה לנאשמים, בעדותו של מר עמאר אבו רמילה שהורשע בהקמת חברות במטרה להוציא חשבוניות פיקטיביות ולסחור בהן, בעדותו של מר בסאם עוקה שהעיד על חשבוניות שמסר לנאשם 2 בשנת 2014, ובעדותו של מר בר בהא, אשר העיד על עבודות שביצעו הנאשמים עבור חברה שבבעלותו. כמו כן הוגשו בהסכמה הודעות הנאשמים, הודעת מר עידן זמיר מי שמכר את החברה לנאשם 1, הודעותיהם של גב' חנה שושן ומר דוד שושן מהמשרד שניהל את חשבונות החברה, הודעות של בעלי עסקים שלפי החומר שנתפס אצל החברה ניהלו עסקים עם החברה, ואישורי תפיסה של חשבוניות.

8. **גב' חנה שושן** העידה, כי המשרד שהיא מנהלת יחד עם בעלה מר דוד שושן העניק שירותי הנהלת חשבונות לחברה בשנת 2013 וחלק משנת 2014. את החשבוניות, כמו גם את שאר הניירת שנדרשה, הביאו למשרד לפעמים שני הנאשמים ביחד ופעמים אחד מהם, פעמים נאשם 1 ופעמים נאשם 2. בחקירה הנגדית הוסיפה, כי ברוב המקרים ההתנהלות הייתה מול נאשם 2, אבל גם נאשם 1 הגיע לא מעט פעמים, וגם הוא הביא לא פעם כסף לתשלום מיסים. כשנדרשה לטיב היחסים בין הנאשמים בקשר לחברה השיבה כי היא הבחינה בקשר רציני ביניהם והיא התייחסה גם

לנאשם 2 כבעלים של החברה. היא הבחינה כי נאשם 1 סמך על נאשם 2 והעניק לו את הסמכות לעשות דברים עבור החברה ובשמה. ואכן, נאשם 2 הגיע למשרד, שאל שאלות וענה לשאלותיה אודות החברה, כדרך התשלום לספקים וכיצא באלו שאלות אודות התנהלות החברה.

9. **מר דוד שושן** סיפר בעדותו, כי הוא עובד כחשב במשרד של אשתו ועוזר בניהול המשרד. הוא סיפר כי הוא סייע לחבר שלו מספסל הלימודים בשם עידן זמיר לפתוח תיק לחברה במע"מ. בחלוף זמן, נרקמה עסקה בין עידן לנאשם 1 להעברת המניות של החברה מעידן לנאשם 1, כשגם נאשם 2 נכח בפגישות אלו. את נאשם 2 הכיר עידן במשרדו, שכן הייתה תקופה בה עידן עבד יחד עמו במשרד, ונאשם 2 הגיע לצורך עריכת דוחותיו האישיים למס הכנסה.

10. גם מר שושן ציין, כי את הניירת של החברה הביאו למשרד, עיתים נאשם 1, עיתים נאשם 2 ועיתים שניהם ביחד. לדבריו, נאשם 1 היה מורשה החתימה ונאשם 2 היה מנהל העבודה. הוא שב על כך בחקירתו הנגדית כשציין שנאשם 2 הוא זה שניהל בפועל את הפרויקטים של החברה. את ההתנהלות של החברה מול הבנק ניהל נאשם 1. הוא גם ציין, כי החברה התנהלה רק במזומן והדבר לא היה לרוחו. לדבריו, הוא דרש מהנאשמים שיביאו לו שיקים באמצעותם יוכל לשלם תשלומים שונים הקשורים בפעילות החברה, אך הם לא הביאו לו, מאחר והבנק סרב לתת להם פנקסי שיקים, ועל כן הם שילמו במזומן. כשהופנה להודעתו מיום 25.08.15 (נ/3, שורה 26 ואילך) בה לשאלת החוקר כיצד קיבל חשבוניות מנאשם 2 כאשר ידוע לו כי הבעלים של החברה הוא נאשם 1 השיב: "אני מבין שטעיתי בנושא הזה, לא הייתי צריך לקבל כסף ממג'ד (נאשם 2 - א.ס.) עבור תשלום הדוחות התקופתיים ולא להתנהל מולו חשבונאית... הייתי צריך לעבוד מול הבעלים...", השיב כי כך סבר אז, והיום הוא יודע שטעה בתשובתו שכן לא נפל כל פגם בהתנהלותו מול נאשם 2, וכי החוקר הוביל אותו למקום אליו הוא רצה להגיע (עמ' 48 לפרוטוקול מיום 20.03.20, שורה 26).

11. **מר עידן זמיר** סיפר בעדותו כי הוא הקים את החברה אך לא הייתה בה פעילות והוא מכר אותה לנאשם 2 ואדם נוסף. כשנתבקש לזהות אותם באולם הצביע על נאשם 1 ועל המתמחה של ב"כ נאשם 2. כשהביט על נאשם 2 ציין כי אינו מזהה אותו. הוא זכר את שמותיהם של שני הנאשמים, וציין כי נאשם 2 הופנה אליו על ידי מר שושן לרכוש את החברה. הוא הוסיף, כי נאשם 2 היה זה שנכח במשא ומתן מול מר שושן לרכישת החברה, והוא זה שילם על רכישתה. נאשם 1 נכח אולי בפגישה אחת כשהוא הגיע לקראת הסוף. התרשמותו הייתה כי מי שמנהל את העניינים הוא נאשם 2 ואילו נאשם 1 היה "קוף", שכן נאשם 2 היה זה ששילם וטיפל בניירת ובמסמכים, הוא זה שקבע את הפגישות והתמקח על המחיר, בעוד שנאשם 1 עשה מה שנאשם 2 אמר לו. בהמשך תיקן, ואמר כי לא ראה העברת כספים מידי נאשם 2 וטען כי כך שמע ממר שושן. לעומת זאת, פגישות של מר שושן עם נאשם 2 כמו גם שיחות טלפון ביניהם היו לא פעם בנוכחותו.

12. בהמשך, ציין מר זמיר כי מר שושן רקם תכנית עם נאשם 2 להקים חברות, לקחת "קוף" ולרשום אותן על שמו, ובתקופה של החודשים הראשונים של פעילות כל חברה, עד הדיווח הראשון למע"מ, למכור חשבונות פיקטיביות של אותן חברות. ההנחה הייתה כי כשהדבר ייחשף, הוא יפול לפתחו של ה"קוף" שנרשם כבעלים ומנהל. במקרה זה של החברה, היה נאשם 1 ה"קוף". זאת הוא יודע לדבריו, מחברים משותפים שסיפרו לו על כך.

13. העיד גם **מר עמאר אבו רמילה** שהורשע ביום 22.01.17, על פי הודאתו, במסגרת ת"פ (מחוזי-מרכז) 45183-03-15 בשל כך שקשר קשר עם אחרים לביצוע עבירות שונות, כשבין היתר הם הקימו חברות במטרה להוציא חשבוניות פיקטיביות ולסחור בהן. בשל כך נגזר עליו עונש מאסר לתקופה של חמש שנים (ת/4). כשנשאל להיכרותו עם נאשם 2 השיב כי אינו מכיר וכי אינו זוכר דברים מאותה תקופה בה בוצעו העבירות על ידו. הוא ציין כי תקופת המעצר הייתה קשה מאוד עבורו, ובחקירתו אמר דברים מלחץ ומפחד.

14. **מר בסאם עוקה** ציין בעדותו כי הוא מכיר את נאשם 2, והוא אף זיהה אותו באולם בית המשפט, כמי שעבד מולו בשנת 2014 ומסר לו חשבוניות, בהן ציין כי הן ניתנו עבור עבודה, עובדים וכדומה. כשנדרש לפרט יותר מה היה כתוב בחשבוניות שמסר לנאשם 2, השיב כי אינו זוכר כיום בשל חלוף הזמן, אך אישר כי מה שאמר בהודעתו בפני הרשויות היה נכון, שכן את ההודעה מסר בסמוך לאירועים אודותיהם נחקר. הוא אישר, כי בחקירתו אמר לחוקר כי הוא מסר לנאשם 2 חשבונית ריקה, וכי הוא אינו יודע על מה וכמה שילם נאשם 2, וכי הוא מעולם לא קיבל ממנו שיק. את השיקים קיבלו המנהלים מוחמד, אנדרו בשיתי ושלוש כהן. באשר לנאשם 1 ציין מר עוקה כי הוא אינו מכיר אותו, אף פעם לא שמע את שמו, ולא פגש אותו מעולם.

15. כשנדרש מר עוקה לחשבונית של חברת די.אנד.טי הוא ציין כי היא הונפקה בגין תשלום עבור עובדים שעבדו בשיפוצים. לדבריו, הוא עצמו לא עבד בשיפוצים והוא אף שימש כנהג וקיבל את משכורתו ממר שלום כהן. מר שלום כהן, כך לדבריו מר עוקה, היה מי שפתח את חברת "מפעלי בנייה" על שמו, מסר לו חשבוניות ודאג להעסקתו בחברת די.אנד.טי כנהג וכשליח. הוא אישר כי היו פעמים שהוא היה מוציא חשבוניות של חברת די.אנד.טי, ואת השיקים שקיבל מלקוחות הוא היה מוסר לשלוש כהן, ובהעדרו לאנדרו בשיתי או למוחמד.

16. **מר בר בהא** העיד, כי הוא בעלים של חברה בשם "זימקור קונסטרוקציות בע"מ" העוסקת בחיפוי וקירוי מבנים בזכוכית. לדבריו, נאשם 1 ביצע עבודות עבור החברה שבבעלותו באמצעות החברה, כשנאשם 2 פעל כמנהל עבודה. את החשבוניות הביא לו נאשם 1 ולעיתים הוא היה שולח אותן במעטפה באמצעות נאשם 2. הוא מצדו, שילם לחברה בהעברות בנקאיות או בשיקים אותם מסר לנאשם 1, ולעיתים לנאשם 2.

17. בחקירתו הנגדית, אישר כי הסכם העבודה בין החברות (נ/1) נחתם על ידי נאשם 1, וכי העבודה בוצעה לשביעות רצונו והחברה קיבלה ממנו את התמורה. הוא אישר, כי בחקירתו ברשויות המס הוא ציין כי בכל ענייני הכספים הוא התנהל מול נאשם 1 ואילו בנושא העובדים הוא התנהל מול נאשם 2.

הנאשמים הצטיידו בעדויותיהם שלהם בלבד.

18. **נאשם 1** העיד כי נאשם 2 מתגורר עמו באותו כפר והוא בן דוד של אמו. לדבריו, יום אחד פגש אותו נאשם 2 ואמר לו כי הוא עובד כמנהל עבודה מספר שנים והציע לו לפתוח חברת בנייה. למרות שלא היה לו ניסיון בעבודות בנייה הוא הסכים וסיכם עם נאשם 2 על כך שהוא יעבוד מהמשרד ויקבל משכורת. הוא גם יהיה מורשה החתימה של החברה, אך מנהל העבודה יהיה נאשם 2. לאחר חצי שנה, הוא הבין שנפל קרבן לתרגיל שנעשה לו וכי כל האמירות של מר

שושן שהתנהלות החברה תקינה לא היו נכונות.

19. לדבריו, בתקופה שהחברה פעלה הוא הגיע למשרד של ה"ה שושן, כשלוש ארבע פעמים, ומלבד זאת שוחח עם טלפונית וידיד תשלומים למע"מ ונאמר לו כי הפעילות כולה תקינה. לטענתו, הוא אף פעם לא קיבל לידו חשבוניות, והן הגיעו כולן לידיו של נאשם 2 ולמר שושן. באשר להתנהלות מול הבנק סיפר כי הוא פתח חשבון בבנק מזרחי, שם סרבו לתת לו פנקסי שיקים אך אפשרו לו למשוך כסף מזומן מהחשבון. חשבון נוסף היה בבנק דיסקונט, שם אפשרו לו למשוך שיקים, אך בחשבון זה לא הופקדו כספים. לדבריו, הוא משך כסף מהחשבון בבנק מזרחי והעביר אותו לנאשם 2 כדי שישלם לקבלנים מולם הוא עבד. הוא ציין כי לא שמע אף פעם את שמותיהן של החברות המפורטות בכתב האישום כמי שמסרו חשבוניות לחברה. הוא אישר כי הגיע למשרד של בני הזוג שושן למסור את החומר הנדרש וכסף, אך בדרך כלל היה זה יחד עם נאשם 2.

20. **נאשם 2** סיפר, כי נאשם 1 פנה אליו לפני כחמש-שש שנים, וביקש ממנו לסייע לו בכך שהוא יעבוד אצלו בחברת בנין שהוא מתכוון לפתוח כדי לשפר את מצבו הכלכלי. הוא שלל את הטענה כי ניהל את החברה וטען כי לא התעסק כלל עם החשבוניות והתשלומים של החברה. בחקירתו הנגדית הבהיר, כי הוא ישב עם הקבלנים מולם עבד, לערוך חשבון בגין העבודות שביצעו ואת השכר המגיע להם על כך, והקבלנים ניגשו לנאשם 1 שהיה משלם להם. הוא אישר גם, כי לפעמים נאשם 1 היה מבקש ממנו למשוך כסף מהבנק, אך מלבד זאת הוא לא התעסק בכספי החברה. הוא שלל כל קשר להקמת החברה וטען כי הכל נעשה על ידי נאשם 1. הוא טען כי אינו מכיר את מר עידן זמיר וכי מר שושן הוא זה שתיווך בין מר זמיר לנאשם 1. לו, לא היה חלק במשא ומתן לרכישת החברה ממר זמיר. הוא גם לא ידע לומר מי היו הלקוחות של החברה.

דין והכרעה

21. הנה כי כן, נאשם 1 אישר כי שימש מנהל פעיל של החברה, ואך טען כי לא ידע אודות הפעולות שביצע נאשם 2, אשר ניהל את החברה בפועל, ולא ידע את פשרן. מנגד, נאשם 2 טען, כי היה שכיר בחברה ולא היה לו כל קשר לניהולה. כל אחד מהם ביקש להצביע על חבירו כמי שהוא היה זה שניהל בפועל את החברה. ברם, בסופו של יום הוכח כי שניהם ניהלו אותה. מסכת הראיות שהוצגה בפני בית המשפט העלתה כי שני הנאשמים פעלו בחברה כמנהלים, גם אם לא באותה אינטנסיביות ודומיננטיות, וכי שניהם ידעו אודות הפעילות האסורה שבוצעה כשהחברה ניכתה תשומות על בסיס חשבוניות פיקטיביות. להלן אפרט את מכלול הראיות המלמדות על מעורבותו של כל אחד מהנאשמים בניהול החברה.

נאשם 1

22. נקודת המוצא לגבי נאשם 1 היא כי הוא היה מנהל פעיל בחברה, כפי שנרשם ברשם החברות. ואכן, בתשובה לכתב האישום, הודה נאשם 1 כי שימש "מנהל בפועל" של החברה (עמ' 7 לפרוטוקול, שורה 15). הוא גם אישר שהוא מורשה החתימה בחשבון החברה (הודעה מיום 15.03.15 - ת/2, שורה 127).

23. עוד אישר נאשם 1, כי הוא היה מביא את החשבוניות למנהל החשבונות מר שושן והשאר אצלו שיקים פתוחים לתשלום דוחות המע"מ של החברה (ת/2, שורה 245), וכי הוא היה הולך ללקוחות יחד עם נאשם 2, עורך עמם חשבון ומוציא להם חשבוניות (הודעה מיום 13.04.16 - ת/2, שורה 11). הוא זה, כך לדבריו, אשר דאג להסכמים עם כל חברה חדשה (עמ' 60 לפרוטוקול מיום 26.01.20, שורה 17).

24. לצד עדותו של נאשם 1 עצמו, גב' שושן העידה כי שני הנאשמים הביאו את חומרי הנהלת החשבונות אליה למשרד וכי שניהם היו מביאים כסף לתשלום דוחות המע"מ (עמ' 14 לפרוטוקול, שורה 5, עמ' 21 לפרוטוקול, ועמ' 25, שורה 11). היא ציינה כי פנתה אל שניהם בשאלות אודות ניהול החברה, כספים וכיוצ"ב (עמ' 24 לפרוטוקול).

25. גם מר שושן העיד כי שני הנאשמים הגיעו יחד למשרדו לשם העברת המניות בחברה ממר זמיר אל נאשם 1 (עמ' 26 לפרוטוקול, שורה 21), שניהם שילמו את שכר טרחת המשרד (עמ' 53 לפרוטוקול, שורה 10).

26. לא מצאתי סיבה כלשהי שלא ליתן אמון בגרסת בני הזוג שושן, ולא מצאתי טעם שלא לראות בהם עדים אובייקטיביים, נטולי אינטרס להפליל מי מהנאשמים.

27. העובדה כי הוא היה זה שביקש מבני הזוג שושן שיפעלו לקבלת הפיצוי לתקופת המלחמה, וסבר כי הסך של 36,000 ₪ שנתקבל (הודעה מיום 24.05.16 - ת/2, שורה 27) או שמא סך של 77,000 ₪ (עמ' 57 לפרוטוקול מיום 26.01.20, שורה 32), מלמדת על היותו מנהל פעיל ולא אך שכיר בחברה, וודאי לא אך "קוף" כפי שביקש להציגו.

28. לצד זאת, גם הסתירות בגרסת נאשם 1, שנועדו להרחיקו מניהול החברה ולהשית את האשמה לניהולה על נאשם 2, מחזקות את המסקנה העולה כאמור, הן מהפעולות שהוא אישר כי עשה והן מעדויותיהם של בני הזוג שושן.

29. כך, נאשם 1 מסר בהודעתו כי נאשם 2 היה זה שביקש ממנו להקים את החברה (הודעה מיום 15.03.15 - ת/2, שורה 17). גרסה דומה הוא השמיע בבית המשפט (עמ' 45 לפרוטוקול מיום 26.01.20, שורה 31 ואילך), על אף שבעימות מול נאשם 2 (מיום 24.05.16 - ת/2, שורה 85) נאשם 1 גם ציין כי הקמת החברה הייתה יוזמה שלו. כך, בהודעתו הראשונה (מיום 15.03.15 - ת/2, שורה 88) אמר נאשם 1, כי נאשם 2 היה מוציא חשבוניות. לעומת זאת, בהודעתו השנייה (מיום 13.04.16 - ת/2, שורה 11) הוא אמר, כי לא ראה את נאשם 2 כותב חשבוניות. כך, בהודעתו הראשונה מסר כי רואה החשבון (כך בלשון) שילם את דוחות המע"מ, לאחר שהוא היה מביא לו את הכסף שהוציא מחשבון החברה (ת/2, שורה 82). לעומת זאת, בבית המשפט טען כי נאשם 2 שילם את דוחות המע"מ (עמ' 60 לפרוטוקול מיום 26.01.21, שורה 6). וכך, בניגוד לטענתו, כי היה אך במשרד ולא נכח באתרים, מר בהא העיד כי שני הנאשמים עבדו אצלו ושניהם הביאו לו חשבוניות של החברה ולקחו ממנו שיקים (עמ' 11 לפרוטוקול, שורה 17).

30. גם טענתו של נאשם 1, כי הוא לא היה מודע לכך שהוא חייב לשלם לספקים בשיקים, וכי מנהל החשבונות לא התריע בפניו בעניין זה (עמ' 60 לפרוטוקול מיום 26.01.20, שורה 1), מלמדת על ניסיונו להרחיק עצמו ממעשי החברה, גם בדרך של אי אמירת אמת. שכן, מדובר במי שהוא מנהל חשבונות בהשכלתו, ובעל ניסיון כמנהל חשבונות,

בכלל זה בחברת בנייה, על פי דבריו בחקירה הנגדית (עמ' 48 לפרוטוקול מיום 26.01.20, שורה 22). ומה גם, שבניגוד לדברי נאשם 1, מר שושן העיד כי התריע בפני הנאשמים על הצורך לשלם בשיקים (עמ' 27 לפרוטוקול, שורה 9 ואילך).

31. אכן, מר זמיר אמנם טען כי נאשם 1 היה רק "קוף", שעשה כל מה שנאשם 2 אמר לו (עמ' 58 לפרוטוקול מיום 23.01.20, שורה 15). ואולם, לא זו בלבד שמדובר אך בהתרשמות של מר זמיר, אלא שגם אם נאשם 2 היה היוזם של רעיון רכישת החברה, והוא זה שקידם את רכישתה, ניהל את הרכישה ואך לבסוף הביא את נאשם 1 לחתום על המסמכים, לא ניתן לראות את נאשם 1 כ"קוף", גם אם מר זמיר כך ראה את הדברים מנקודת מבטו. בהחלט ייתכן שנאשם 1 לא היה פעיל ודומיננטי כנאשם 2, אך הוא הסכים לקבל על עצמו את הבעלות על החברה ביוזעו היטב את המשמעות שיש לכך. אין מדובר באדם חסר השכלה בניהול חברה. מדובר במי שסיים לימודי הנהלת חשבונות, ניהל חשבונות בחברת בנייה במשך שלוש שנים (עמ' 48 לפרוטוקול מיום 26.01.21, שורה 12 ואילך), והוא בהכרח ידע על פעילותה הבלתי תקינה של החברה, גם אם את הפעילות ניהל נאשם 2. יש לציין, כי בהודעתו (מיום 15.03.15 - ת/2, שורה 128), ציין נאשם 1 כי לא רשם את נאשם 2 כמורשה חתימה "כדי שאני אראה מה הוא עושה".

נאשם 2

32. נאשם 2 אמנם אינו רשום כמנהל פעיל, אך העדויות העלו כי הוא זה שפעל לרכישתה, והוא פעל בניהולה של החברה, אף יותר מאשר נאשם 1.

33. הנה כי כן, נאשם 1 ציין כי סיכם עם נאשם 2 כי זה האחרון יהיה המנהל ואילו הוא אך יקבל משכורת מהחברה (ת/2, שורה 23). הוא גם ציין כי נאשם 2 היה זה שפעל מול הלקוחות ומול קבלני המשנה, וכי הוא היה מושך כסף מחשבון החברה ומעבירו לנאשם 2 (ת/2, שורה 33; עמ' 46 לפרוטוקול מיום 26.01.20, שורה 33). לדבריו, נאשם 2 שלט בכל ענייני הכספים, והוא אפילו אינו יודע לומר כמה נאשם 2 היה מושך לעצמו מכספי החברה. הוא עצמו אך קיבל משכורת (ת/2, שורה 33 ואילך). נאשם 1 גם סיפר, כי נאשם 2 היה זה ששילם את דוחות המע"מ. לדברי נאשם 1, נאשם 2 היה זה שהכיר לו את מנהל החשבונות, מר שושן, וכי נאשם 2 היה זה ששילם למר שושן את שכר טרחתו. לדבריו, בדרך כלל נאשם 2 היה זה שהתנהל מול מר שושן. ככל שהיו למר שושן שאלות, הוא חיפש תשובות לכך אצל נאשם 2. הוא עצמו הגיע למשרדו של מנהל החשבונות פעמיים בלבד לצורך מסירת חומר (ת/2, שורה 114 ואילך).

34. אכן, קשה להסתמך על גרסתו של נאשם 1 שניסה להרחיק עצמו מניהולה הפעיל של החברה, ולהשית את האחריות לפתחו של נאשם 2, ואולם, לא מעט מהדברים שטען נאשם 1 נתמכו בעדויות חיצוניות ואפילו בגרסתו של נאשם 2 עצמו.

35. נאשם 2 סיפר בחקירתו, כי אינו יודע מי הביא את החשבונות מקבלני המשנה וכי מי שהתנהל מולם היה נאשם 1. כן טען, כי נאשם 1 היה זה ששילם לפועלים (הודעה מיום 4.04.16 - ת/2, שורות 22, 47 ו-118). ואולם, בעימות שנערך בינו לבין נאשם 1 ביום 24.05.16 (ת/2), כבר הייתה בפיו גרסה הפוכה. הוא טען, כי הוא היה זה שהביא את החשבונות מקבלני המשנה לאחר שישב עמם על החשבון. הוא ניסה לטעון, כי לא התעסק כלל בכספים, אך לאחר

מכן הודה כי משך במספר הזדמנויות סכום של 10,000 ₪, כאילו מדובר בסכומים של מה בכך. למעשה, נאשם 2 אישר כי הוא זה שהיה יושב מול הקבלנים בשטח על החשבון, הוא זה ששילם לקבלנים את שכרם, והוא זה שקיבל מהם חשבוניות (עימות בין הנאשמים מיום 24.05.16 - ת/2, שורה 58). נאשם 2 גם אישר, כי הוא הכיר את קבלני המשנה והוא זה שהביא אותם לעבוד עם החברה (ת/2, שורה 44). לעומת זאת, גרסתו של נאשם 2 בחקירתו כי רכישת החברה הייתה על ידי נאשם 1 (הודעה מיום 29.05.16 - ת/2, שורה 25), שהוא זה שנפגש עם מר זמיר לצורך רכישתה, והוא היה זה שניהל אותה (שורה 14), נשללה על ידי מר זמיר, ולמעשה גם הוכחה על ידי מר שושן.

36. גם ניסיונו של נאשם 2 להרחיק את עצמו מהחשדות נגדו, בטענה כי הוא אינו יודע מהו דו"ח מע"מ, מלמד על חוסר מהימנותו. שכן, מדובר באדם שהיה לו תיק עוסק מורשה בעבר. גרסתו זו, כמו גם גרסתו כי כלל לא התעסק עם דוחות המע"מ של החברה (הודעה מיום 4.04.16 - ת/2, שורה 133), נסתרה באופן מפורש על ידי בני הזוג שושן. בדומה, הכחשתו את הטענה כי הוא שילם כסף לפועלי החברה (עמ' 45 לפרוטוקול מיום 30.12.20, שורה 10) עומדת בסתירה לגרסתו בהודעתו (מיום 29.05.16 - ת/2, שורה 30), בה טען כי נאשם 1 היה נותן לו כסף עבור העובדים והוא היה משלם להם.

37. כאמור, בני הזוג שושן העידו כי שני הנאשמים הביאו את חומרי הנהלת החשבונות למשרד וכי שניהם היו מביאים כסף לתשלום דוחות המע"מ ושניהם שילמו את שכר טרחת המשרד. ואולם, גב' שושן הוסיפה כי לרוב, מי שהתנהל מול משרדה, היה נאשם 2, אותו היא ראתה לא אך כשליח אלא "חלק מהחברה" (עמ' 20 לפרוטוקול, שורה 29; ועמ' 22, שורה 17). בדומה, גם מר שושן ראה את נאשם 2 כדומיננטי יותר בניהול החברה (הודעתו מיום 25.08.15 - נ/3, שורה 24). ואכן, התנהלותו של נאשם 2, כפי שעלה מהעדויות, גם שלו עצמו, אינה התנהלות של מנהל עבודה באתר בנייה.

38. גם מר זמיר העיד, כי מי שניהל את המשא ומתן לרכישת החברה היה נאשם 2 והוא ראה בו כבעלים האמיתי שלה. גם בעדות זו לא מצאתי מקום להטיל ספק. אכן, מר זמיר לא זיהה את נאשם 2 באולם בית המשפט, אך הוא הסביר זאת בחלוף הזמן (עמ' 62 לפרוטוקול מיום 23.01.20, שורה 6). הוא הכיר את שמו של נאשם 2 והוסיף כי הוא זה שהגיע דרך מר שושן לרכוש את החברה (עמ' 57, שורה 13). לדבריו, הוא היה נוכח במספר פגישות בין מר שושן לנאשם 2 שעניין היה העברת המניות בחברה, וראה כיצד נאשם 2 הוא זה שקידם את כל מה שהיה קשור ברכישת החברה (עמ' 58 לפרוטוקול).

39. המסקנה היא אפוא, כי נאשם 2 לא היה אך שכיר בחברה ולא אך תפקד אך כמנהל עבודה בה. הפעולות שביצע, החל מהמשא ומתן לרכישתה ובהמשך במהלך פעילותה מלמדים בעליל כי הוא עסק בניהול הפעיל של החברה, כשנאשם 1 עומד לצדו, ולמצער מודע לכך ומעלים עיניו.

החשבוניות הפיקטיביות

40. מכאן לשאלה אם החברה, באמצעות מנהליה, כאמור שני הנאשמים, קיזזו בדוחות המע"מ שהגישו לשלטונות מע"מ, חשבוניות מס פיקטיביות, על שם חברות שלא נעשו עמהן עסקאות, במטרה להתחמק מתשלום מס.

41. גרסת בעלי החברות ששמן מופיע על גבי החשבוניות (ת/3) שהחברה קיזזה בדוחותיה התקופתיים הייתה כי הם אינם מכירים חשבוניות אלו וכי מדובר בחשבוניות מזויפות (ת/5) - הודעתו של מר אריה ריין בעלי חברת רדמקס מיום 11.08.15; הודעתו של מר גולן כהן המתייחס לחשבונית של חברת מאסטר קט מיום 11.03.15; הודעתו של מר מרואן עבאס מבעלי חברת מרואן מיום 2.04.15; הודעתה של גב' רונית כהן מחברת ש.י.ב. שיוק מיום 1.05.14; הודעתו של מר משה פינטו מחברת ח.ב. הכל לבנין מיום 12.03.15; הודעתו של מר עלי עוסמאן מחברת מימד גלילות מיום 28.04.14; הודעתו של מר מוחמד חויטאת מחברת כלנית מיום 5.07.15; והודעתו של מר יהודה כליפה שרשום כבעלי חברת די.אנד.טי. (מיום 12.03.15). ההודעות הוגשו בהסכמה, לא נתבקש לחקור מי מהם, ואין אפוא מקום להטיל ספק במהימנות גרסתם. מה גם, שהנאשמים לא הביאו ולו עד אחד, שיוכל לתמוך בטענה כי מדובר בחשבוניות אמיתיות ושאכן נעשו עסקאות בין אותן חברות לבין החברה.

42. מנגד, ב"כ הנאשמים, למעשה, לא טענו לעניין זה בסיכומיהם. נאשם 1 לא טען כלל לעניין זה ומיקד את טיעונו בכך שנאשם 1 כלל לא ידע על אופן ניהול החברה על ידי נאשם 2, טענה שכאמור אין בה ממש. ב"כ נאשם 2 גם הוא טען כנגד הטענה שנאשם 2 ניהול את החברה, וכמעט לא הזכיר כלל את עניין החשבוניות הפיקטיביות.

43. בנסיבות אלו, גם ברי כי מדובר בחשבוניות פיקטיביות שהנאשמים ידעו על כך והם אלו שעמדו מאחורי קיזוז חשבוניות פיקטיביות אלו.

44. יתרה מזאת. לא זו בלבד שלא הוצג חוזה עם קבלן משנה כלשהו; אלא שמעדויות הנאשמים עלה כי אין מדובר בעסקאות אמיתיות.

45. נאשם 1 טען, כי לא ראה את נאשם 2 נפגש עם קבלני משנה או משלם להם, וכי לא ראה את נאשם 2 משלם לפועלים (הודעה מיום 15.03.15 - ת/2, שורה 35). הוא כלל לא הכיר את העובדים (שם, שורה 148), ולא ידע דבר אודות תוכן החשבוניות (שם, שורה 157). הוא הודה, כי לא חתם על חוזים על קבלני משנה ולא ראה מי מהם (הודעה מיום 13.04.16 - ת/2, שורה 53). לשאלת החוקר שמא הוא אפילו אינו יכול לומר שהיו קבלני משנה, השיב נאשם 1: "לא מכיר אותם בכלל... רק מאג'ד מכיר אותם" (הודעה מיום 13.04.16 - ת/2, שורה 124). גרסה דומה נשמעה מפיו של נאשם 1 בבית המשפט (עמ' 62 לפרוטוקול מיום 26.01.20, שורה 23 ואילך). כך, נאשם 1 טען כי אינו מכיר את השמות בלאל טחאן, אנדרו ועסאם בשיטי, אוסמה אבו כאטר, עמאר אבו רמילה, באסם עוקה, שי רג'ואן, יונתן גולן, יונתן פרמביץ (הודעה מיום 15.03.15 - ת/2, שורה 197 ואילך; עמ' 47 לפרוטוקול מיום 26.01.20, שורה 11).

46. נאשם 1 ציין כי הוא אינו מכיר כלל את החשבוניות שהוצגו לו, לא היה לו קשר עם קבלני משנה והוא אינו מכיר את בעלי החברות שעל שמם החשבוניות שקוזזו (הודעה מיום 15.03.15 - ת/2, שורה 232). ברי, כי הוא, כמי שהיה רשום כמנהל וכמי שהיה מנהל חשבונות במקצועו, ידע כי החשבוניות שקוזזו הן פיקטיביות. טענת הנאשמים כי קבלני המשנה היו מהאזור (נאשם 1 בהודעה מיום 13.04.16 - ת/2, שורה 36 ונאשם 2 בהודעה מיום 29.05.16 - ת/2, שורה 39 ואילך) כשהחשבוניות הן חשבוניות של חברות ישראליות, מלמדת כי אין ממש בגרסת הנאשמים, והם ידעו היטב כי מדובר בחשבוניות פיקטיביות.

47. לצד כל זאת, גם נאשם 2 שלל קשר לחשבוניות וטען כי אינו יודע דבר אודות החשבוניות (הודעה מיום 29.05.16 - ת/2, שורה 132 ואילך). גם בבית המשפט, לא ידע נאשם 2 לומר שם אחד של לקוח של החברה (עמ' 48 לפרוטוקול מיום 30.12.20, שורה 3). וזאת, כשמדובר על חברה שלכאורה ביצעה עסקאות במיליוני שקלים.

48. על כל אלו, יש להוסיף את עדותו של החוקר יוסי סולומונוב, כי אחוז הרווח של החברה הוא כ-3%, רווח נמוך מאוד ביחס לחברה שאמורה להתקיים (עמ' 38 לפרוטוקול מיום 26.01.20, שורה 2). גם העובדה שהחברה הפסיקה את פעילותה מיד עם תחילת החקירה מלמדת כי מדובר בחברה של הייתה לה פעילות עסקית אמיתית (שם, שורה 27). החוקר סולומונוב גם הגיש את דפי העו"ש של החברה (ת/8) מהם עולה כי הנאשמים לא הוציאו שיקים לתשלום לספקים, דבר המלמד כי מדובר בחשבונות פיקטיביים.

49. גם מתוך כרטסת הספקים של החברה (ת/1) ניתן ללמוד, כפי שהסבירו בני הזוג שושן, כי אין כמעט תשלומים לקבלני המשנה (עמ' 14 לפרוטוקול, שורה 20 ועמ' 27, שורה 26). כך, לפי הכרטסת לחברת כלנית יש בספרי הנהלת החשבונות שלהחברה יתרת זכות בסך של 4.7 מיליון שקלים, מבלי שחברת כלנית עשתה דבר לגביית חוב זה. בדומה, לחברת מאסטר קט אין תיעוד על תשלום שבוצע אליה ויש לה יתרת זכות בסך של 2.8 מיליון שקלים. ובדומה, לחברת די.אנד.טי יש יתרת זכות בספרי החברה בסך של 3.7 מיליון שקלים ואין תיעוד על תשלום כלשהו כנגד החשבוניות.

50. בנוסף, מר באסם עוקה העיד כי בשנת 2014 מסר לנאשם 2 חשבוניות ריקות (עמ' 38 לפרוטוקול, שורה 23, ועמ' 40, שורה 24).

51. אין כל ממש בטענה כי חלוף הזמן מאז תחילת החקירה, בשנת 2014, ועד להגשת כתב האישום בשנת 2019, גרם לנאשמים קושי בהבאת ראיות. דא עקא, שמלבד אמירה בעלמא, הנאשמים לא הצביעו על כל ניסיון שעשו כדי להביא ראיה ונתקלו בקושי. ב"כ נאשם 1 טען בסיכומיו כי נאשם 1 לא יכול היה, בשל חלוף הזמן, להשיג את הקבלנים שהכיר. דא עקא, שבעדותו אמר כי כלל לא ידע אודות הקבלנים שכן רק נאשם 2 עבד מולם.

52. מה גם, שהנאשמים ידעו כבר מתחילת החקירה שידרשו להוכיח את טענותיהם כי אין מדובר בחשבוניות פיקטיביות, ובאותה עת יכלו למצוא מי מקבלני המשנה עמם עבדו, או מי מהפועלים שעבדו עבורם כדי להצטייד בעדויותיהם. למרות זאת, גם במהלך החקירה, הם לא הצביעו על שם אחד, ולא הציגו חוזה אחד לתמוך באמיתות גרסתם. גם לא ניתן לקבל כי בהיקף הפעילות שלכאורה נעשתה, גם בחלוף זמן רב, לא ימצא איש אחד, פועל אחד, חברה אחת, שניתן יהיה להביאם לעדות.

53. נאשם 2 טען, כי אין לייחס לו מחדל באי הבאת ראיות אודות העסקאות שעשתה החברה שכן הוא לא היה בעליה של החברה. דא עקא, שכאמור, הוא היה דומיננטי מאוד בניהול החברה, ומכל מקום, גם לפי גרסתו שהוא היה אך מנהל עבודה, הוא יכול היה להביא לא מעט ראיות לטענה כי מדובר היה בעסקאות אמיתיות, והוא לא עשה כן.

54. הוכח אפוא, כי הנאשמים ניכו תשומות בלי שיש להם לגביהן מסמך כנדרש בסעיף 38 לחוק, כי לכל אחד

מהנאשמים היה חלק בניהולה הפעיל של החברה, וכי הם עשו זאת במטרה להתחמק מתשלום מס תשומות.

אשר על כן, אני מרשיע את הנאשמים כולם בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ג אדר תשפ"א, 07 מרץ 2021, במעמד המתייצבים.